

Utcakeresztelő

A Délmagyarország nemrégiben felvetette az új városrészek elnevezésének kérdését. Véleményem szerint akkor leszünk hűek a városrészkezelés és építői, ha a városrészeket a Nagykorúttal és a sugárutakkal határoljuk be. Így egyszerű, áttekinthető városképet kapnánk, ami nemcsak a helybelieknek, de vendégeinknek is igen megkönnyítene az eligazodást.

Javaslatom az lenne, hogy a Sziléri sugárút és a Tisza-part közti városrészt Dugonics utca nevezze el. Itt élt Dugonics András. — Az Etelka sor nevét is okvetlenül meg kellene őrizni!

A Sziléri és József Attila sugárutak közti terület nyilván megmarad Tarjanteleppnek. A József Attila és Csongrádi sugárutak közötti városrészt Gedői teleppnek nevezhetnénk. Hagymányos név, elfogadható az egész városrész számára.

A Csongrádi és Kossuth Lajos sugárutak közötti városrész lehetne a Rókusváros, hiszen jelenleg is úgy nevezik és semmi ok nincs a név megváltoztatására.

A Kossuth Lajos és Tolbuhin sugárutak közötti alulki Szege új ipartelep. Miért ne lehetne az a városrész a Gyártelep?

A Tolbuhin és Petőfi Sándor sugárutak közötti leendő városrész megőrizhetné a Móraváros nevet.

A Petőfi és Hunyadi sugárutak között lenne a Hunyadi utca, hiszen ott található a Hunyadi Mátyás templom, Szeged legnevezetesebb műemléke.

A Hunyadi és az Április 4. sugárutak közötti telep a Dózsaváros lenne, hiszen

ide fűződik a Dózsá György hagyomány és emlékeztetne e városrész lakosainak földművelő foglalkozására.

Végül az Április 4. útja és a Tisza-part között nyilván majd a Boszorkánysziget városrész fog felépülni.

Az utcákról: Szeged híres volt nyílegyenes, végigtekinthető szép utcáiról. Mintha eleink is a növekedő forgalomra számítottak volna. Sajnos új telepeinken művészien kanyarognak az utcák, „nem unalmasak”, autósaink kis öröme. De ha már az utcák nyomvonalát annyira tilos megváltoztatni, legalább a régi utcaneveket őriztessük meg! A jó néhány sikerületlen új névvel szemben erre kötelezne a hagyomány, városunk megbecsülése még akkor is, ha azok az utcák határainkon túli városok, tájak emlékeit őrizték.

Még talán azt is érdemes lenne megjegyeznem, hogy Szegeden szépen kialakult néhány helyen az utcanév-csokrok. Például a színház tájékán a költők emlékeit őrző utcák vannak egy csoportban. Jó lehetőség lenne az új telepeken is ilyen utcanév-csokrokat alkotni: művészeink, mérnökeink, ellenállási hőseink emlékeit őrizhetné. Megint megkönnyítene a tájékozódást. És milyen szép lenne például a daktői kiskertek névtelen utcáit a kiskertekben termesztett gyümölcsökről, növényekről elnevezni!

Dr. Erdősi Zoltán

(Nem vagyunk hívei az új lakónegyedek „telep” elnevezésének. Ennél szebb utótárgat a városrész vagy egyszerűen város szó. A szerk. megjegyzése.)

hátrányba kerülnek miattuk, hisz az ott dolgozó, átlagos, létező alkalmazottjuk „kapacitását” nem tudják kihasználni, esetleg

emiatt csúsznak majd a maguk határidejével. Gazdasági megfontolásokon túl pedig: mindenkinek emberi joga a pihenés.

Közérzet és közlekedés

Tulajdonképpen nincs semmi új Kondella Pál (Olajos utca 1/C.) autóbussz-közlekedésről írott megállapításában. A tényeket minden szegedi, aki autóbusszal száll nap mint nap, jól ismeri. Valamire azonban föl hívja

olvasónk a Volán dolgozóinak figyelmét, amit jóllehet ők maguk is tudnak, mégsem árt szólni róla. Ez pedig a közérzet alakításában játszott szerepük. „Szükséges volna, hogy a Volán diszpécser, minden vállalati dolgozó a maga posztján jobban odafigyeljen a munkájára. Miért nem kötelező a menetrend betartása? Saját tapasztalatom: a tarjánai Víztorony

téri végállomásról sokszor késve indulnak a buszok, vagy egy-egy járat kimarad. Mindenkinek van hasznosabb teendője annál, mintsem 20-30 perces állodálásokat tervezzen napi programjába.

Számít a buszok pontosságára, s így indul munkahelyére a legtöbb utas.” Akárhova megy időre az ember, természetes, hogy bosszankodik, ha rajta kívülálló okok „átprogramozzák” a napját. Legtöbbször munkahelyi kötelezettség teljesítésében fékezik, nemcsak azzal, hogy elkésik, hanem azzal is, hogy kedvetlenül válik a korai kudarctól, idegességtől.

Sorokban

Monostori Klára (Ruzsa 523.): Kérését teljesítjük, s közhírré tesszük, ha netán az üzletvezetőket nem figyelték volna föl rá: hiánycikk évek óta a petróleumlámpa. (Pedig sajnos sok tanyai em-

bernek szüksége lenne még rá.) Szekeres János (Kénytelen sor 5.): A rossz vízórával kapcsolatos levelet — intézkedés reményében — elküldjük a Vízművek és Fürdőknek.

Válaszol az illetékes

A február 23-i Postaláda-ban Sínek és feljárók címmel panaszos levél jelent meg, amelyre a Dél-magyarországi MEH Nyersanyag-hasznosító Vállalattól érkezett válasz:

„A levél szerint a Szabadkai úti volt vasúti megálló-nál nagy mennyiségű vashulladék (Felszedett sín) van melyet senki nem visz el. Utánanéztünk a bejelentés-

nek és megállapítottuk, hogy a felszedett sín a mihályteleki Új Élet Termelőszövetkezet tulajdonát képezi. Az illetékes tanács ugyanis eladta azt a térszéknek. Így a jelzett vashulladék nem válna tulajdonunk és ezért elszállítani nincs módunkban.”

Összeállította:

Chikán Ágnes

Szeged szeggel (és anélkül)

Ötödéves egyetemisták mondják

Az ötödévesekkel a Ságvári gimnázium tanári szobájában találkoztam, dél felé. Míg a folyosón régi, 1960-as, 65-ös tablók merengve várakoztam, én is gondolkodni kezdtem, pontosabban emlékezni.

Tíz-egynéhány megelőző év egyetlen szeptemberére sem vártam úgy. Pedig a várost, melynek egyetemét megkezdeni szándékoztam akkor, jól ismertem. Az izgalom mégis máig borzongat. Nyílt az ajtó, volt katonatársam — új címe immár: évfolyamtársam — lépett be, aznap érkezett valahonnan. Észak-Magyarországról. „Apám, az álmok kapujában vagyunk!” — köszöntött be, ugyan nehezen talált ide a nagyvárosban, de most aztán mi mindennek nézünk elébe, el sem tudod képzelni, nyitva előttünk az álmok, a kultúra kapuja.

— Itt vagyok, kezdhethetjük.

Felriadok:

— Igen... Mit adott hát neked ez a város, öt egyetem év alatt? Mit vártál, mikor idejöttél, milyennek látszott ma Szeged kulturális életét, egyetemével mögöt?

— Az első három év elég átlátszó jellegű volt — válaszol Kozmács István ötödéves, magyar-történelem — finnugor szakos tanárjelölt.

— Aláértelmeztem a feleségemmel, hétfőn dében jöttünk, pénteken dében mentünk is vissza Kecskemétre. A harmadik év táján kezdtem el figyelni. Összintén szólva, állandó összehasonlítás következtében, Szeged egyértelműen csatlakozott a színvonal és műsorpolitikája miatt.

Szerintem a művelődési házak programjai elég egysíkúak, nem tudom, elképzelhető, hogy csak nekem tűnik így, de eléggé szűk az a kör is, amely látogatókat vonz. Ami jó volt, az a mozi, Frissen, gyorsan hozzák le a premier-filmeket. Azután az éjszakai vetítések, a filmklubok, az egyetemen kívül is. A JATE-klub külön téma. Ahogy a tavalyi programot elnéztem, nagyon nagy dolgokat próbáltak vállalni, megvolt a törekvés, hogy értékeset nyújtsanak. De hal-

lom, ez is fölrobbant... — Nem robbant föl, csak változott a klubvezető. — Biztosan jó lesz így is. De valahogyan (ezért vagyok csalódott) itt mintha a lehetőségek mindig a megvalósított dolgok mögött rejtőznének. Pedig én azt hiszem, volna itt elég igényes ember. Tudom, a családottságonról is itt tanulok rovársára is írható sok minden, azoké, akik most kritizálnak, mint én is. Akik nem szegediek és nem kollégisták, azok nem is nagyon akartak a városhoz tartozni, olyan menekülésszerű volt az egész ittlétük, úgy láttam. Van egy olyan sanda gyanúm, hogy valamilyen csúszással van Szegeden. Például nincs igazi együttműködés a TIT meg a művelődési házak és az egyetemi klub között. Polarizáltak tűnik a nagyvárosiasság mintha ez valami éket, szöveget verne a lehetőségek közé. Olyan műhely-jellegű közösség pedig egyáltalán nincs, mint mondjuk a kecskeméti színház. Ott a vezetők egyéniségek, nem vagyok biztos benne, hogy itt is így van. Az egyetemen lehetett ezt jól látni: öt év alatt egyetlen szeminárium-vezetőm akadt, dr. Merényi László, aki tényleg... Szóval

nagyon szerettük. Mi voltunk az utolsó csoportja, mielőtt meghalt, kár, hogy olyan kevés időt töltöttünk együtt.

— Szeged? Sokkal többet nyújtott, mint amit vártam. Mezőkovácsdi vagyok, Miskolcra jártunk be egyetem előtt, de ez a város sokkal klasszabb, mint Miskolc. Különösen az egyetemi rendezvények. Öt év alatt semmi csalódást nem éreztem, sőt! Válogatni mindig lehetett, volt miből, sok jó hely van. Néha szerintem országos szennázációnak számító eseményeket lehetett elkapni, például A halottlót a JATE-klubban. Csak azt sajnálom, hogy az új Ifjúsági Ház „életét” mi már nem érjük itt meg...

A szemüveges, vékony Kiss Ilona elhallgat, lelkesen néz rám.

— Az operával elégedett voltam, a prózával nem — mondja Széder Ildikó. — Egy Pécs melletti kis faluban lakom. A zenei élet Szegeden van olyan, mint a pécsi, sok jó koncertre járhatunk. Engem az opera, a zene érdekel jobban. Azt viszont nem értem, egy ekkora városnak miért nincs mégsem olyan pezsgő szellemi élete, mint Pécsnek? Azt ismerem... Sokat gondolkodtam ezen, beszélgettünk róla gyakran, kerestük az okokat.

— És nem sikerült találni legalább egyet-kettőt?

— Hát... Szeged szellemi életének nagyon-nagyon jónak kellene lennie. Én viszont csak azt tudom, hogy mindenáron vissza akarok kerülni Pécsre. Nincs túl jó állás a láthatáron, a volt gimnáziumomban lehetek könyvtáros, de nem bánom. Visszamegyek, csak hogy Pécsen lehessenek.

— Elnézést, de nem hallottam a választ az előbbi kérdésre...

Csönd.

— Nem lehetne hagyni azt a kérdést?

— Csönd.

A szöke fiú az asztalnál ül, olvas.

Deák Péter vagyok, TTK-s, biológia-kémia szakos. Mezőkovácsdi vagyok. Jött ide. Nagyon sokat jelentett, hogy ebbe a városba kerültem. Otthon volt egy rozsdás mozi, meg egy kultúrház. Mikor idejöttem, teljesen beleszabadultam Szegedbe. Minden filmet megnéztem, színházberletet látogattam, jártam a szabadtérre. Most már kevesebb az idő, de azért figyelem a programokat. A nyár különösen jó. Most is megy az a Júdás, vagy mi, a színházban, meg kéne nézni... Legjobban a sport érdekel, a KISZ-ben is sportfelelős vagyok. Csak az a bajom, hogy az úszegedi Sportcsarnokban nem kapnak a diákok kedvezményes belépőt, pedig segítettek építeni. Többek szerint túl drága az a 21 forintos jegy egyetemistáknak. A SZEOL-lal ugyanaz a helyzet, ha már tobozozzák a közönséget, erre is gondolhatnának. Egyedül a színházzal megoldott ez a kérdés, ők aztán igazán segítettek.

— Egyszerűen, úgy érzed Szeged sokat adott neked..

— Rengeteget. Aki akar tudott ebben a városban keresni és találni is. Ha les állás, itt szeretnék maradni mert nekem Szeged nagyon tetszik.

Domonkos László

Úttalan utakon

Pintér Istvánné (Alkony A szomszédai névben is fogalmazta levélét. Olvasónk hivatkozik a tavaly októberben nyilvánosságra hozott útjavítási programra, amely szerint — egyebek között — az Alkony utcát és a Szekeres utcát is kohósalakkal borítják majd. Összel kapacitás- és anyaghiányra hivatkozva nem kezdődött el a munka. Az idén februárban a Szekeres utca, Katona József utca és Koröda utca közti szakaszát ellátták kohósalakkal. Az Alkony utcában megjelent a szerszamoskocsi és több útjavításhoz szükséges kellék. A lakók reménykedtek, mígnem egyszerre csak eltűnt minden, s most teljesen tanácstalanok. Kérdéseik a következők: a burkolt utak között miért hagyta egy járhatatlan, sáros kis utcát, amelyben nagyobb a teherautó-forgalom, mint a Szekeres utcában? Így a drága pénzen megjavított, környező utakat is sártengerre változtatja az Alkony utca.

Van csatorna, még sincs

Negyvenhat, aláírással érkezett panasz a Dorozsmai útról. Az ott lakók telke és az Olaj-telep közötti árok nem képes elvezetni a belvizet, így az udvarokban, kertekben, a szikkasztó-ülepítő-kön áll a víz, sőt a régebbi épületek szobáiban deszkák járnak az emberek. Hogy miért? A lakók így látják: „Az Olaj-telep ideköltözésével, a talaj feltöltése, a nagyobb vízfogyasztás miatt állították helyre.”

Este van, este van...

„...ki-ki nyugalomban szeretne lenni. Egészségügyi szaklapok, felvilágosító cikkek sokasága foglalkozik a zaj egészségkárosító hatásával. Ugyanakkor az egészséges közszellem kialakulása érdekében arra neveljük az embereket: a közérdek javára mondjanak le alkalmasint egyéni érdekeikről. Érvek, ellenérvek csaptak össze Farkasné Tomatás Éva (Északi városrész 301.) fejében is hajnalonként, amíg álmatlanul ült ágya szélén. Az utóbbi napokban azonban annyira kimerült, idők — és mi minden — inföltehetően nemcsak a 6 éves dokolja és e munkát végezté családjá, hanem a környék sok lakója, hogy úgy érzik, nem bírják tovább alvás nél-

kül. Hogy mi háborgatja nyugalmukat? „Az épület mellett pár méterre csatornának, ez természetes, hiszen minden építkezés kis türelmet kíván. Csakhogy este 8-tól hajnali fél négyig üzemeltetik a „kompresszort”, izonyú zajjal. Számomra kell, dűbörgő munkákat végezni — csapkodják, tisztítkekről. Érvek, ellenérvek csaptak össze Farkasné Tomatás Éva (Északi városrész 301.) fejében is hajnalonként, amíg álmatlanul ült ágya szélén. Az utóbbi napokban azonban annyira kimerült, idők — és mi minden — inföltehetően nemcsak a 6 éves dokolja és e munkát végezté családjá, hanem a környék sok lakója, hogy úgy érzik, nem bírják tovább alvás nél-

kül. Hogy mi háborgatja nyugalmukat? „Az épület mellett pár méterre csatornának, ez természetes, hiszen minden építkezés kis türelmet kíván. Csakhogy este 8-tól hajnali fél négyig üzemeltetik a „kompresszort”, izonyú zajjal. Számomra kell, dűbörgő munkákat végezni — csapkodják, tisztítkekről. Érvek, ellenérvek csaptak össze Farkasné Tomatás Éva (Északi városrész 301.) fejében is hajnalonként, amíg álmatlanul ült ágya szélén. Az utóbbi napokban azonban annyira kimerült, idők — és mi minden — inföltehetően nemcsak a 6 éves dokolja és e munkát végezté családjá, hanem a környék sok lakója, hogy úgy érzik, nem bírják tovább alvás nél-